

Goedemiddag, mijn naam is Rene van Hulst.

Ik ben creatief strateeg en ontwikkel merk en business concepten voor bedrijven en organisaties, daarnaast ben ik schrijver van poëzie.

De titel van mijn column vanmiddag is

Inertie

De komende drie minuten wil ik het graag met u hebben over de inertie in onze maatschappij, in onze systemen en in ons eigen gedrag.

Inertie; de dikke van Dale zegt er over: traagheid, zelf vul ik dat graag in dit verband aan met de 3 O's; onwil, onmacht en onvermogen. 3 O's die ons belemmeren om om te gaan met fundamentele veranderingen.

Wij zitten met z'n allen namelijk 'in-between'.

Onze oude systemen werken niet meer en de problemen die ze veroorzaakt hebben -denk aan de kloof tussen arm en rijk, het klimaat of de corona-crisis-lossen we niet op met hetzelfde denken dat het heeft veroorzaakt.

Echter, nieuwe systemen zijn er nog niet en die komen er pas als we elkaar nieuwe, andere verhalen gaan vertellen. Als we samen een nieuwe werkelijkheid creëren die ons richting geeft, die ons helpt te focussen op de dingen die we als maatschappij echt belangrijk vinden.

En daar komt inertie om de hoek kijken.

Onze overheid gaat ons daarbij niet helpen, de gevestigde belangen staan belangrijke vernieuwingen in de weg. Of dit nu gaat over de woningnood, het ontbreken van een visie op het nieuwe werk of de toekomst van onze planeet, er is geen plan, er is weinig idee, er zijn alleen heel veel goed bedoelde private initiatieven waarvan er maar heel weinig tot duurzame wasdom komen.

De echte verandering moet ook bij u en mij beginnen.

Bij ons. Of dit nu gaat over de plastic soup, over corona, over ons voedsel, alleen als u en ik andere beslissingen nemen gaat er iets veranderen.

Die kracht van het individu onderschatten we of eigenlijk zien we die alleen terug in de verhalen waarin onze wereld door onze inspanningen op een exponentiële manier naar de filistijnen wordt geholpen.

Menselijke inspanningen lijken nooit op een exponentiële manier gunstig uit te pakken. Sterker nog, kleine stapjes zijn 'druppel op de gloeiende plaat', 'water naar de zee dragen'. Wanneer gaan we elkaar vertellen hoe die kleine positieve individuele stapjes gaan bijdragen tot een betere, fijnere, mooiere nieuwe wereld.

En dat is ongelooflijk belangrijk. In het systeemdenken ontstaat er dan iets wat een kantelpunt wordt genoemd;

het punt waarop alle kleine beetjes bij elkaar leiden tot een enorme sprong; een aardverschuiving en die hebben we nodig voor een andere wereld met een nieuwe werkelijkheid in een nieuw evenwicht.

Een plotselinge sprong die ons allemaal uiteindelijk overvalt want in ons lineaire brein bestaan alleen maar kleine sprongetjes, geen aardverschuivingen.

Samen met fotograaf Margaret Lansink hopen we een kleine bijdrage te kunnen leveren via een fotografie/poezie-project dat we genoemd hebben 'The Kindness of One'.

Geïnspireerd op een verhaal uit de tweede wereldoorlog waarin een Nederlandse en Japanse consul in Litouwen in de zomer van 1940 gedurende twee weken visa uitschreven voor Joden om via Rusland en Japan te vluchten voor de terreur van de Nazi's.

Dat kleine gebaar, die kleine moeite betekende voor bijna 10.000 Joden het verschil tussen leven en dood.

Het boek wat we gemaakt hebben ligt nu in het Stedelijk Museum als een van de 'best designed books' en in het weekend van 30/31 oktober is ons werk ook te zien en te beleven bij Sotheby Amsterdam. Op thegalleryclub.com meer informatie.

Margaret met haar beeld en ik met mijn poëzie willen met dit project laten zien dat ieder van ons, op elk moment van de dag, de keuze heeft om de wereld en anderen tegemoet te treden met boosheid, argwaan of juist met 'Kindness'.

Die keuze is aan jou en mij. Aan ieder van ons. Elk moment van de dag.

En als we die keuze voor 'kindness' maken, dan maken we allemaal kleine stapjes die er samen voor zorgen dat de wereld waarin we leven vanuit vriendelijkheid en empathie geleefd kan worden.

Dan brengt eenieder van ons het kantelpunt voor een andere wereld dichterbij; met al die kleine positieve stapjes.

Vanuit zo'n vruchtbare bodem is de exponentiële verandering die we nodig hebben mogelijk.

Vrij naar de analogie van de vlinder die met zijn vleugel beweging een orkaan kan veroorzaken elders op de wereld. Wees een vlinder en beweeg je vleugels.

=====

Graag nodig ik als volgende columnist uit Eva Boef, studente theologie in Groningen en dochter van mijn veel te vroeg overleden vriend Peter Boef. Ik heb erg veel respect voor hoe zij in haar puberteit door deze lastige periode heen is gekomen en nu in Groningen theologie studeert met een vette knipoog naar haar vader.

Die verhalen over de kleine veranderingen ten goede, willen we samen brengen. Willen omvormen tot de nieuwe verhalen. Het concept wat we daarvoor bedacht hebben is de 'doelactie', het aan de keukentafel bijeenbrengen van individuen die geholpen worden om hun energie te gebruiken om dat idee te verwezenlijken dat zij voor ogen hebben.

Of het nu de plaatselijke moestuin is, gemeenschappelijk zonnepanelen of batterijen aanschaffen; eigenlijk maakt het niet zoveel uit.

Een doelactie maakt gebruik van het middle-up down principe. De middle is de regisseur, de verbinder die de energie samenbalt en binnen de 'down' principes van regel- en wetgeving probeert te faciliteren. De afgelopen jaren heb ik ervaren hoe goed dat werkt in een middelgrote gemeente in Nederland, zelfs als het gericht is op cultuur in het publieke domein.

De energie die er is, die bundelen en gericht inzetten levert prachtige intrinsieke resultaten op die de sociale cohesie, de beleving van de buurt echt ten goede komt.

Met dit denken kunnen we elke lokale doelactie inzetten als het 'vergroetglas van verandering' en maken we al die kleine stapjes tot één grote verandering voor de wereld waarin wij leven. Laten we die verrassing samen klein stapje voor stapje bij elkaar brengen.